

Sygnatura akt: V GC 1050/21

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

K., dnia 24 marca 2022 r.

Sąd Rejonowy w Kaliszu, V Wydział Gospodarczy w składzie:

Przewodniczący: sędzia Katarzyna Górna-Szuława

Protokolant: Kinga Gnerowicz

po rozpoznaniu w dniu 28 lutego 2022 r. w Kaliszu

na rozprawie sprawy

z powództwa: **A. S.**

przeciwko: **A. P.**

o zapłatę

- zasądza od pozwanej A. P. na rzecz powódki A. S. kwotę 466,17 euro (czterysta sześćdziesiąt sześć euro 17/100) z odsetkami ustawowymi za opóźnienie w transakcjach handlowych liczonymi od dnia 27 października 2021 r. do dnia zapłaty oraz kwotę 184,60 zł tytułem rekompensaty za koszty odzyskiwania należności,
- oddala powództwo w pozostałym zakresie,
- zasądza od pozwanej A. P. na rzecz powódki A. S. kwotę 1.117,00 zł tytułem zwrotu kosztów procesu, w tym kwotę 917,00 tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

sędzia Katarzyna Górna-Szuława

Sygn. akt V GC 1050/21

UZASADNIENIE

Pozwem wniesionym w dniu 07 maja 2021 r. (data wpływu) do Sądu Rejonowego w K. V Wydziału Gospodarczego powódka A. S. reprezentowana przez profesjonalnego pełnomocnika domagała się orzeczenia nakazem zapłaty w postępowaniu upominawczym, że pozwana A. P. ma zapłacić jej kwotę 466,17 euro wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie w transakcjach handlowych liczonymi od dnia 08 stycznia 2021 r. do dnia zapłaty, kwotę 184,60 zł oraz koszty procesu, w tym koszty zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

W uzasadnieniu pozwu powódka podała, że w ramach prowadzonej działalności gospodarczej świadczyła dla pozwanej usługę transportową. Wskazała, że z tytułu tej usługi wystawiła jej fakturę VAT na kwotę dochodzoną pozwem. Mimo upływu terminu płatności pozwana nie uregulowała wynikającej z niej należności. Powódka wskazała, że obok frachtu domaga się od pozwanej zapłaty rekompensaty za koszty odzyskiwania należności.

Nakazem zapłaty w postępowaniu upominawczym wydanym w dniu 29 września 2021 r. w sprawie sygn. akt V GNC 2610/21 Sąd w osobie Referendarza sądowego orzekł zgodnie z żądaniem pozwu.

Z przedmiotowym rozstrzygnięciem nie zgodziła się pozwana reprezentowana przez profesjonalnego pełnomocnika i w dniu 25 października 2021 r. (data wpływu) złożyła sprzeciw, w którym zaskarżyła nakaz w całości. Wniosła o oddalenie powództwa i zasądzenie od powódki na swoją rzecz kosztów procesu według norm przepisanych.

W uzasadnieniu sprzeciwu pozwana podniosła, że powódka nie wykonała uzgodnionego przewozu, zatem jej roszczenie jest bezzasadne. Wskazała, że powódka porzuciła towar w Niemczech, co spowodowało konieczność zlecenia transportu innej firmie, a kosztami tego transportu została obciążona powódka. Po potrąceniu na rzecz pozwanej pozostała do zapłaty kwota 111,00 euro. Pozwana podniosła również, iż powódka nigdy nie doręczyła jej faktury dołączonej do pozwu.

W odpowiedzi na sprzeciw z dnia 17 grudnia 2021 r. (data wpływu) powódka podtrzymała dotychczasowe stanowisko w sprawie.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Powódka A. S. prowadzi działalność gospodarczą m.in. w zakresie transportu pod firmą (...) w T. w oparciu o wpis do (...). Pozwana A. P. prowadzi działalność gospodarczą m.in. w zakresie transportu drogowego towarów pod firmą Przedsiębiorstwo Handlowo-Usługowe (...) w K. w oparciu o wpis do (...).

(fakty bezsporne).

Dnia 07 stycznia 2017 r. pozwana udzieliła pełnomocnictwa radcy prawnemu do reprezentowania jej interesów jako przedsiębiorcy - do zastępowania jej oraz działania w jej imieniu i na jej rzecz przed wszystkimi władzami, urzędami, w tym urzędem skarbowym, organami administracji rządowej i samorządowej, sadami, bankami, a także w stosunkach z innymi przedsiębiorcami oraz wszelkimi innymi osobami prawnymi i fizycznymi. Pełnomocnictwo obejmowało także wszelkie działania faktyczne i prawne, jakie okażą się konieczne w związku z realizacją tego pełnomocnictwa w zakresie działalności przedsiębiorstwa.

(dowód: pełnomocnictwo k. 25, 35, 40, 58).

Pełnomocnictwo to nie zostało wypowiedziane przez żadną ze stron.

(fakt bezsporny).

W oparciu o zlecenie transportowe nr (...) z dnia 20 października 2021 r. pozwana zleciła powódce wykonanie usługi transportowej na trasie Hiszpania - W.. Załadunek miał nastąpić dnia 25 maja 2020 r. w godzinach 08:00-15:00 w A. de H., zaś rozładunek w dniu 29 maja 2020 r. w godzinach 08:00-14:00 w F.. Wysokość frachtu określono w zleceniu na kwotę 300,00 euro netto. Zleceniobiorca zobowiązany był do wystawienia faktury dwuwalutowej z podaniem kont euro i PLN w miesiącu realizacji zlecenia. Termin płatności został określony na 55 dni od daty dostarczenia faktury wraz z dokumentami przewozowymi.

(dowód: zlecenie transportowe k. 60-62).

W dniu 30 maja 2020 r. powódka za wykonany przewóz wystawiła pozwanej fakturę VAT nr (...) na kwotę 369,00 euro brutto, w tym 300,00 euro netto i 69,00 euro VAT. Podatek od towarów i usług został również wskazany w PLN w kwocie 306,21 zł. W treści faktury został podany numer zlecenia, data realizacji usługi, numer rejestracyjny pojazdu wykonującego transport, miejsce załadunku (A. de H., Hiszpania) i miejsce rozładunku (F., W.). Jako formę płatności wskazano w niej przelew w terminie 55 dni od daty otrzymania dokumentów. Zostały również podane konta bankowe do wpłat w euro i PLN.

(dowód: faktura VAT k. 63).

Na podstawie zlecenia transportowego nr (...) z dnia 20 czerwca 2020 r. pozwana zleciła powódce wykonanie usługi transportowej na trasie Niemcy – Hiszpania. Załadunek miał nastąpić dnia 29 czerwca 2020 r. w godzinach 08:00-17:00 w B., zaś rozładunek w dniu 02 lipca 2020 r. w godzinach 08:00-14:00 w Laguna de D.. Wysokość frachtu określono w zleceniu na kwotę 490,00 euro netto. Zleceniobiorca zobowiązany był do wystawienia faktury dwuwalutowej z podaniem kont euro i PLN w miesiącu realizacji zlecenia. Termin płatności został określony na 55 dni od daty dostarczenia faktury wraz z dokumentami przewozowymi.

(dowód: zlecenie transportowe k. 13-14, 64-66).

Powódka przyjęła ładunek od nadawcy w Niemczech zgodnie z umową. Następnie przewiozła go do Francji, do wynajmowanego przez nią magazynu w S. C., gdzie znajdował się w dniu 02 lipca 2020 r.

(fakt bezsporny, a nadto: wydruk z komunikatora trans k. 100-101, zeznania świadka M. M. k. 109v-110, e-protokół rozprawy z dnia 28.02.2022r., 00:02:00-00:13:00).

Na podstawie zlecenia transportowego nr (...) z dnia 18 maja 2021 r. pozwana zleciła firmie (...) srl w O. wykonanie usługi transportowej na trasie Francja - Hiszpania. Załadunek miał nastąpić dnia 02 lipca 2020 r. w godzinach 12:00-16:00 w S. C., zaś rozładunek w dniu 03 lipca 2020 r. w godzinach 08:00-10:00 w Laguna de D. V.. Wysokość frachtu określono w zleceniu na kwotę 480,00 euro netto.

(dowód: zlecenie k. 69).

Dnia 03 lipca 2020 r. pozwana złożyła powódce reklamację dotyczącą przewozu będącego przedmiotem zlecenia transportowego nr (...) z dnia 20 czerwca 2020 r. Wskazała w niej, że transport został wykonany z opóźnieniem, a towar został porzucony w innym miejscu, niż uzgodnione przez strony. Podała, że trafił do Francji, gdzie musiała podstawić swoje auto w celu ponownego jego odbioru. Pozwana wskazała również, iż będzie dochodzić od powódki naprawienia szkody wynikłej z opóźnienia i zażądała wyjaśnienia jego przyczyny.

(dowód: reklamacja k. 27-28, 67-68, e-mail k. 75, wydruk z komunikatora trans k. 100-101, zeznania świadka M. M. k. 109v-110, e-protokół rozprawy z dnia 28.02.2022r., 00:02:00-00:13:00).

Tego samego dnia pozwana wystawiła na rzecz powódki notę obciążeniową nr (...) 0001/07/2020 na kwotę 480,00 euro z tytułu niedostarczenia towaru w miejsce przeznaczenia oraz podstawienie auta – zlecenie nr (...). Termin płatności należności został określony na dzień 10 lipca 2020 r. Nota została nadana w urzędzie pocztowym w dniu 06 lipca 2020 r.

(dowód: nota obciążeniowa k. 29, 71, wyciąg z pocztowej książki nadawczej k. 72).

Dnia 13 lipca 2020 r. przewoźnik D. Grup Transport srl w O. za wykonany przewóz wystawił pozwanej fakturę VAT nr (...) na kwotę 480,00 euro brutto. W treści faktury został podany numer zlecenia, data załadunku i rozładunku oraz numer rejestracyjny pojazdu wykonującego transport. Jako formę płatności wskazano w niej przelew w terminie 55 dni od daty otrzymania dokumentów.

(dowód: faktura VAT k. 15).

W dniu 31 lipca 2020 r. powódka za wykonany przewóz wystawiła pozwanej fakturę VAT nr (...) na kwotę 602,70 euro brutto, w tym 490,00 euro netto i 112,70 euro VAT. Podatek od towarów i usług został również wskazany w PLN w kwocie 501,12 zł. W treści faktury został podany numer zlecenia, data realizacji usługi, miejsce załadunku (B., Niemcy) i miejsce rozładunku (Laguna de D., Hiszpania). Jako formę płatności wskazano w niej przelew w terminie 55 dni od

daty otrzymania dokumentów. Zostały również podane konta bankowe do wpłat w euro i PLN. Powódka nadała na pocztę fakturę VAT dnia 09 listopada 2020 r. Pozwana odebrała ją w dniu 12 listopada 2020 r.

(dowód: faktura VAT k. 15, śledzenie przesyłki pocztowej k. 16, wydruk z systemu k. 17).

Dnia 24 sierpnia 2020 r. pozwana sporządziła kompensatę, w której dokonała potrącenia kwoty 480,00 euro wynikającej z noty obciążeniowej nr 0001/07/2020 z dnia 03 lipca 2020 r.

z należnością powódki w wysokości 369,00 euro wynikającej z faktury VAT nr (...) z dnia 30 maja 2020 r. Po potrąceniu do zapłaty na rzecz pozwanej pozostała kwota 111,00 euro. Nota została nadana w urzędzie pocztowym w dniu 31 sierpnia 2020 r.

(dowód: kompensata k. 26, 73, wyciąg z pocztowej książki nadawczej k. 74).

Mailiem z dnia 18 maja 2021 r. powódka wezwała pozwaną do zapłaty za fakturę VAT nr (...). W jego treści wskazała, że do zapłaty pozostała kwota 379,00 euro o 501,12 zł, gdyż po kompensacie z należnością pozwanej pozostało do zapłaty przez powódkę kwoty 111,00 euro z połączenia faktury VAT nr (...) oraz noty (...) 0001/07/2020. Podała również, iż kwotę 111,00 euro potrąciła z faktury VAT nr (...). Załącznik do e-maila stanowiło pismo wraz ze zleceniem i duplikatem faktury. W piśmie stanowiącym załącznik do korespondencji elektronicznej pozwana poinformowała powódkę, iż zagubiła dokumenty transportowe dotyczące zleconego jej przez pozwaną transportu. Jednocześnie wezwała pozwaną do zapłaty wynagrodzenia za wykonany przewóz.

(dowód: e-mail k. 18, pismo k. 19-24).

W odpowiedzi na wezwanie pełnomocnik pozwanej wezwał powódkę do prawidłowego wystawienia faktury VAT nr (...) z dnia 31 lipca 2020 r. duplikat z dnia 18 maja 2021 r., przy uwzględnieniu dokonanych uprzednio rozliczeń pomiędzy stronami, tj. potrącenia kwoty 111,00 euro, ewentualnie przedłożenia stosownej korekty faktury VAT. Wskazał jednocześnie, iż wystawiając fakturę w walucie obcej, kwota podatku VAT musi być zawsze wyrażona w złotych, zaś po uwzględnieniu wzajemnych rozliczeń kwota tego podatku winna wynosić 387,60 zł. Pełnomocnik pozwanej oświadczył jednocześnie, iż przedłożenie poprawnie wystawionej faktury lub jej korekty umożliwi natychmiastowe rozliczenie umowy przewozu i dokonanie przelewu.

(dowód: pismo k. 24, pełnomocnictwo k. 25).

W załączeniu do maila z dnia 30 sierpnia 2021 r. powódka przesłała pozwanej fakturę VAT nr (...) z dnia 31 lipca 2020 r. skorygowana zgodnie z żądaniem pozwanej. Pomniejszyła wartość kwoty netto o 111,00 euro, zaś wartość podatku VAT o kwotę 113,52 zł. Do zapłaty po korekcie pozostała kwota dochodzona pozwem. Powódka nadała na pocztę fakturę korygującą dnia 30 sierpnia 2021 r. Pozwana odebrała ją w dniu 01 września 2021 r.

(dowód: e-mail k. 30, faktura korygująca k. 31, śledzenie przesyłki pocztowej k. 32).

W odpowiedzi na wezwanie do zapłaty pełnomocnik pozwanej wskazał, iż nie mogą być dokonane korekty faktur dokumentujących zdarzenia dotyczące wygasłych przez przedawnienie zobowiązań podatkowych takich, jak dotyczące firmy powódki. Podniósł, że zgodnie z art. 792 kc roszczenia z umowy przewozu przedawniają się z upływem roku od dostarczenia przesyłki. Wskazał, iż transport odbył się w dniu 02 lipca 2020 r., zatem roczny termin przedawnienia upłynął w dniu 02 lipca 2021 r. Podatnik zaś może wystawić fakturę tylko do czasu przedawnienia zobowiązania podatkowego za dany okres rozliczeniowy.

W odniesieniu do okresu, który uległ przedawnieniu nie mogą być dokonywane żadne czynności.

(dowód: e-mail k. 33-34, pełnomocnictwo k. 35).

Pismem z dnia 08 września 2021 r. reprezentująca powódkę firma windykacyjna wezwała pozwaną do zapłaty kwoty 466,17 euro tytułem należności wynikającej z faktury VAT nr (...) w terminie 2 dni od daty doręczenia wezwania na

wskazany rachunek bankowy. Wezwanie zostało nadane na pocztę dnia 09 września 2021 r. Pozwana odebrała je w dniu 13 września 2021 r.

(dowód: wezwanie do zapłaty k. 36, śledzenie przesyłki pocztowej k. 37).

W odpowiedzi na wezwanie pełnomocnik pozwanej wskazał, iż roszczenie powódki jest bezzasadne i ponownie podniósł zarzut przedawnienia roszczenia, tym razem na podstawie art. 32 ust. 1 Konwencji z dnia 19 maja 1956 r. o umowie międzynarodowego przewozu drogowego towarów (CMR).

(dowód: pismo k. 38-39, pełnomocnictwo k. 40).

Pozwana nie uregulowała dochodzonej pozwem kwoty.

(fakt bezsporny).

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie dokumentów przedłożonych do akt oraz zeznań świadka M. M..

Sąd w całości dał wiarę dokumentom, za których dowód przeprowadził w toku procesu. Ich wiarygodność i rzetelność sporządzenia nie budziła jego wątpliwości, ani nie była kwestionowana przez strony procesu (art. 230 kpc).

Sąd uznał za prawdziwe również zeznania słuchanego w sprawie świadka. Były one spontaniczne, spójne i logiczne. Również one nie były kwestionowane przez strony procesu (art. 230 kpc).

Sąd zważył, co następuje:

W przedmiotowej sprawie powódka dochodziła od pozwanej zapłaty wynagrodzenia za wykonaną usługę transportową objętą fakturą VAT nr (...) z dnia 31 lipca 2020 r.

Na podstawie zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego Sąd ustalił, że strony sporu łączyła umowa przewozu międzynarodowego w rozumieniu art. 1 Konwencji z dnia 19 maja 1956 r. o umowie międzynarodowego przewozu drogowego towarów (CMR), na podstawie której powód zobowiązał się przewieźć towary na zlecenie pozwanej, zaś miejsce przyjęcia przesyłki do przewozu oraz miejsce przewidziane dla jej dostawy, znajdowały się w dwóch różnych krajach.

Stosownie zaś do brzmienia art. 774 kc przez umowę przewozu przewoźnik zobowiązuje się w zakresie działalności swego przedsiębiorstwa do przewiezienia za wynagrodzeniem osób lub rzeczy. Elementami przedmiotowo istotnymi umowy przewozu są: oznaczenie punktów początkowego i końcowego świadczenia przewozowego, określenie wielkości wynagrodzenia należnego przewoźnikowi oraz wskazanie przedmiotu przewozu. Umowa przewozu jest umową o świadczenie usług, a z uwagi na charakter świadczenia, do jakiego przewoźnik jest zobowiązany, zbliża się do umów rezultatu (M. S., System prawa prywatnego, t. 7, 2001, s. 526). Jest to umowa dwustronnie zobowiązująca, wzajemna i odpłatna, zaś odpłatność jest składnikiem przedmiotowo istotnym umowy przewozu.

Zgodnie z ogólnymi regułami postępowania dowodowego, obowiązek przedstawienia dowodów zmierzających do wyjaśnienia okoliczności istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy spoczywa na stronach, a ciężar udowodnienia faktów mających znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy istotne znaczenie spoczywa na stronie, która z tych faktów wywodzi skutki prawne – art. 6 kc w zw. z art. 3 kpc w zw. z art. 232 kpc.

W okolicznościach rozpoznawanej sprawy na to na powódce spoczywał ciężar wykazania istnienia umowy, jej treści oraz wysokości należności dochodzonej w procesie. Na poparcie swojego stanowiska powódka jako dowód powołała zlecenie transportowe, fakturę VAT i fakturę korygującą wraz z dowodem ich doręczenia pozwanej, korespondencję stron oraz wezwania do zapłaty wraz z wyciągiem z ksiąg pocztowych.

Pozwana w sprzeciwie nie zaprzeczyła, by strony zawarły umowę przewozu na warunkach określonych w zleceniu transportowym. Zakwestionował natomiast fakt, że powódka wykonała wynikające z niej zobowiązanie. Zaprzeczyła również, aby kiedykolwiek otrzymała od pozwanej fakturę VAT będącą przedmiotem sporu. Wskazała, iż z uwagi okoliczność, iż nie pozostawała w opóźnieniu z wykonaniem usługi brak jest również podstaw do zadanie rekompensaty za koszty odzyskiwania należności. Zaś w piśmie procesowym z dnia 05 stycznia 2022 r. zakwestionowała roszczenie co do zasady i co do wysokości oraz podniosła zarzut braku umocowania pełnomocnika do złożenia oświadczenia o uznaniu długu.

Odnosząc się do zarzutu niewykonania zobowiązania wskazać należy, iż z ustalonego stanu faktycznego jednoznacznie wynika, że powódka przyjęła ładunek od nadawcy w Niemczech, który przewiozła do Francji, do wynajmowanego przez nią magazynu w S. C., gdzie znajdował się w dniu 02 lipca 2020 r. Stamtąd ładunek został podjęty na zlecenie pozwanej przez firmę (...) srl w O..

W orzecznictwie wskazuje się, że do niewykonania umowy dochodzi wówczas, gdy zachowanie się dłużnika całkowicie odbiega od treści łączącego strony stosunku zobowiązaniowego, a nienależyte wykonanie, gdy zachowanie się dłużnika częściowo pozostaje w zgodzie z treścią zobowiązania, a częściowo jest z nią sprzeczne (por. wyrok SA w Białymstoku z dnia 09 maja 2019 r., I AGa 192/18 oraz wyr. SA w Warszawie z dnia 22 lutego 2019 r., VII AGa (...)). Tym samym zobowiązanie powódki zostało wykonane częściowo, zatem nienależyte.

Zgodnie z treścią z art. 471 kc dłużnik obowiązany jest do naprawienia szkody wynikłej z niewykonania lub nienależytego wykonania zobowiązania, chyba że niewykonanie lub nienależyte wykonanie jest następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi. Przesłankami odpowiedzialności odszkodowawczej powódki na powyższej podstawie jest więc niewykonanie lub nienależyte wykonanie zobowiązania, szkoda, jak również adekwatny związek przyczynowy. Powyższe okoliczności powinna udowodnić pozwana (art. 6 kc). Odpowiedzialność z art. 471 kc oparta jest na zasadzie winy, która jednak jest domniemywana.

W pierwszej więc kolejności pozwana powinna była udowodnić, że powódka nie wykonała lub nienależyte wykonała zobowiązanie i wysokość szkody. Bezsporne między stronami było, że powódka dowiozła ładunek tylko do swojego magazynu we Francji, nie zaś do miejsca przeznaczenia w Hiszpanii. Na poparcie wysokości poniesionej z tego powodu szkody pozwana przedłożyła fakturę wystawioną jej przez firmę (...) srl w O. na kwotę 480,00 euro oraz notę obciążeniową nr (...) 0001/07/2020 na kwotę 480,00 euro wystawioną przez nią na rzecz powódki. Pełnomocnikowi pozwanej umknęło jednak, że w dniu 24 sierpnia 2020 r. powódka dokonała kompensaty tej kwoty z należnością z faktury VAT nr (...) z dnia 30 maja 2020 r. w wyniku tej kompensaty do zapłaty na rzecz pozwanej pozostała kwota 111,00 euro, którą następnie powódka, na żądanie pozwanej, potrąciła z fakturą VAT będącą przedmiotem sporu. Do zapłaty z tytułu frachtu ze zlecenia nr (...) pozostała kwota 466,17 euro. Zaś należność z tytułu noty wygasła na skutek dokonanego potrącenia.

Podkreślić również należy, iż strona pozwana wprawdzie podniosła zarzut wadliwego wykonania umowy, jednakże nie wywiodła z tego tytułu żadnego roszczenia procesowego, zaś ewentualne rozliczenie należności mogłoby mieć miejsce jedynie na podstawie zarzutu potrącenia.

Bezzasadny jest zarzut braku doręczenia faktur. Zarówno faktura pierwotna, jak i faktura korygująca zostały pozwanej doręczone, co wprost wynika z załączonych przez powódkę do akt sprawy dowodów doręczenia przesyłki pocztowej.

Nie można również podzielić twierdzenia pełnomocnika pozwanej, że podatek od towarów i usług został określony nie prawidłowo. W obu fakturach jest wskazany zarówno w walucie euro, jak i w złotych polskich.

Pełnomocnik pozwanej w korespondencji prowadzonej z powódką podnosił zarzut przedawnienia roszczenia, powołując się raz na art. 792 kc, a raz na art. 32 ust. 1 Konwencji

o umowie międzynarodowego przewozu drogowego towarów CMR. Jednakże zarzutu takiego nie podniósł w toku procesu, dlatego też Sąd go nie badał.

Sąd nie podzielił też zarzutu braku umocowania pełnomocnika pozwanej do złożenia oświadczenia o uznaniu długu.

Uznanie niewłaściwe nie jest czynnością prawną, lecz oświadczeniem wiedzy zobowiązanego (tak wyrok SN z dnia 26 listopada 2004 r., I CK 279/04). Skuteczność uznania niewłaściwego jest warunkowana przesłanką działania zobowiązanego dobrowolnie i z dostatecznym rozeznaniem. Nie jest przy tym wymagana świadomość zobowiązanego co do skutków czynności kwalifikowanej jako uznanie niewłaściwe (zob. uchwała SN z dnia 26 kwietnia 1995 r., III CZP 39/95), jak i pełna zdolność do czynności prawnych zobowiązanego. Uznanie niewłaściwym jest takie oświadczenie wiedzy zobowiązanego, w którym wyrażona jest świadomość co do istnienia roszczenia oraz tego, że przysługuje ono uprawnionemu wobec zobowiązanego. Świadomość taka nie musi być wyrażona wprost, może ona wynikać z danego oświadczenia wiedzy w sposób pośredni. Oświadczenie zobowiązanego nie musi również wyrażać podstawy prawnej ani dokładnej wysokości uznawanego roszczenia (P. Machnikowski, w: Gniewek, Machnikowski, Komentarz KC, 2021, art. 123, Legalis). Uznanie niewłaściwe jako oświadczenie wiedzy nie może być cofnięte ani odwołane.

Przypomnieć w tym miejscu należy, iż jako uznanie niewłaściwe roszczenia można kwalifikować tylko zachowanie zobowiązanego lub osób, których działania można przypisać zobowiązanemu, zwłaszcza osób pełniących funkcję organu, pełnomocników, przedstawicieli ustawowych oraz pracowników zatrudnionych na stanowiskach, z którymi wiąże się kompetencja do składania oświadczeń wiedzy o zobowiązaniach danego podmiotu” (Kodeks cywilny. Komentarz, red. prof. dr hab. E. G., 2010, C.H. B., Wydanie 4). Z uwagi na charakter oświadczenia stanowiącego niewłaściwe uznanie długu, dla wywołania jego najistotniejszym jest, czy osoba uznająca dług miała, z racji swojej funkcji i wykonywanych obowiązków, wystarczającą wiedzę o zobowiązaniach obciążających dany podmiot.

Przenosząc powyższe rozważania na stan niniejszej sprawy podnieść należy, że zgodnie z treścią udzielonego pełnomocnictwa pełnomocnik pozwanej uprawniony jest do zastępowania jej oraz działania w jej imieniu i na jej rzecz przed wszystkimi władzami, urzędami, w tym urzędem skarbowym, organami administracji rządowej i samorządowej, sądami, bankami, a także w stosunkach z innymi przedsiębiorcami oraz wszelkimi innymi osobami prawnymi i fizycznymi. Pełnomocnictwo obejmowało także wszelkie działania faktyczne i prawne, jakie okażą się konieczne w związku z realizacją tego pełnomocnictwa w zakresie działalności przedsiębiorstwa. Pełnomocnik pozwanej jest radca prawna, zatem podmiotem profesjonalnym. W piśmie z dnia 20 maja 2021 r. wezwał powódkę do prawidłowego wystawienia faktury VAT nr (...) z dnia 31 lipca 2020 r. przy uwzględnieniu dokonanych uprzednio rozliczeń pomiędzy stronami, tj. potrącenia kwoty 111,00 euro, ewentualnie przedłożenia stosownej korekty faktury VAT. Wskazał jednocześnie, iż przedłożenie poprawnie wystawionej faktury lub jej korekty umożliwi natychmiastowe rozliczenie umowy przewozu i dokonanie przelewu.

Zdaniem Sądu trudno o bardziej wyraźne oświadczenie wiedzy niż to, które zostało złożone w przedmiotowej korespondencji. Pochodziło ono od osoby zorientowanej o stanie sprawy, prowadzącej z tym zakresie korespondencje z powódką, która na piśmie potwierdziła istnienia długu i potwierdzenie to przesłała wierzycielowi, domagając się jednocześnie dokonania kompensaty z należnościami pozwanej.

Mając na uwadze powyższe rozważania Sąd przyjął, iż pozwana uznała roszczenie powódki obejmujące kwotę 466,17 euro wynikającą z faktury korygującej do faktury VAT nr (...) z dnia 30 sierpnia 2021 r., o czym orzekł w pkt 1 sentencji wyroku.

O obowiązku zapłaty odsetek w wysokości ustawowej za opóźnienie w transakcjach handlowych Sąd orzekł na podstawie art. 7 ust. 1 ustawy z dnia 08 marca 2013 r.

o przeciwdziałaniu nadmiernym opóźnieniom w transakcjach handlowych (tj. Dz.U. z 2016 r., poz. 684 ze zm.) i zasądził je zgodnie z postanowieniami łączącej strony umowy, od 56 dnia po doręczeniu pozwanej faktury korygującej i oddalił powództwo w pozostałym zakresie, o czym orzekł w pkt 1 i 2 sentencji wyroku.

W przedmiotowej sprawie bezspornym było, że pozwana nie zapłaciła powódce wynagrodzenia za usługę transportową w ustalonym w fakturze korygującej terminie, powódka zaś domagała się zasądzenia na jej rzecz rekompensaty za koszty odzyskiwania należności.

Zgodnie z treścią art. 10 ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 08 marca 2013 r. o przeciwdziałaniu nadmiernym opóźnieniom w transakcjach handlowych (tj. Dz.U. z 2016 r., poz. 684 ze zm.) wierzycielowi, od dnia nabycia uprawnienia do odsetek, o których mowa w art. 7 ust. 1 lub art. 8 ust. 1, przysługuje od dłużnika, bez wezwania, rekompensata za koszty odzyskiwania należności, stanowiąca równowartość kwoty 40 euro - gdy wartość świadczenia pieniężnego nie przekracza 5.000,00 zł. Stosowanie zaś do brzmienia ust. 1a powołanej regulacji równowartość kwoty rekompensaty, o której mowa w ust. 1, jest ustalana przy zastosowaniu średniego kursu euro ogłoszonego przez Narodowy Bank Polski ostatniego dnia roboczego miesiąca poprzedzającego miesiąc, w którym świadczenie pieniężne stało się wymagalne.

Na podstawie ustalonego stanu faktycznego Sąd uznał, iż powódce należy się zwrot kwoty stanowiącej równowartość 40 euro, według średniego kursu euro ogłoszonego przez Narodowy Bank Polski ostatniego dnia roboczego miesiąca poprzedzającego miesiąc, w którym świadczenie pieniężne stało się wymagalne, gdyż pozwana nie uregulowała należności w umówionym przez strony terminie. Dlatego też zasądził tą kwotę zgodnie z żądaniem pozwu w wysokości 184,60 zł, o czym orzekł w pkt 1 sentencji wyroku.

O kosztach procesu Sąd orzekł na podstawie art. 98 kpc, zgodnie z zasadą odpowiedzialności za jego wynik.

Na koszty te w rozpoznawanej sprawie złożyła się opłata sądowa od pozwu w kwocie 200,00 zł obliczona zgodnie z art. 13 ust. 1 pkt 3 ustawy z dnia 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (Dz.U. tj. z 2019 r., poz. 785), koszty zastępstwa procesowego stron w kwocie po 900,00 zł obliczone zgodnie z §2 pkt 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz.U. z 2015 r., poz. 1804 ze zm.) oraz kwota po 17,00 zł tytułem opłaty od pełnomocnictwa powoda wynikająca z art. 1 ust. 1 pkt 2 ustawy z dnia 16 listopada 2006 r. o opłacie skarbowej (Dz.U. Nr 225, poz. 1635 ze zm.).

Pozwana przegrała proces w całości, winna więc w całości ponieść jego koszty.

Mając na uwadze powyższe Sąd zasądził od pozwanej na rzecz powódki kwotę 1.117,00 zł tytułem zwrotu kosztów procesu, w tym kwotę 917,00 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego, o czym orzekł w pkt 4 sentencji wyroku.

sędzia Katarzyna Górna-Szuława